

[K. Helveg Petersen.]

drig haft en sådan karakter, som den har nu. Og her mener jeg altså, at vi ikke i vor arbejdsform har fundet svaret på dette problem. Det er, ligesom vi ikke har villet skibe os ind i de besværligheder, der er forbundet med at trænge frem til kernen i det spørgsmål, som vi dog godt ved er et af vore virkelig store spørgsmål. Det er jo det, der ligger bag ved meget af det, der afspejler sig i den dybe utilfredshed med folketingets arbejde, som vi træffer rundt omkring i landet.

Det var baggrunden for, at jeg for nogle år siden foreslog et sabbatår, så at vi kunne skaffe os besindelsestid til at gennemgå hele vor lovgivning og administration for at prøve på at finde ud af den indbyrdes sammenhæng, for at finde ud af, om man ikke kunne få nært beslægtede problemer løst under samme lov eller i hvert fald belyst under fælles synsvinkler, gøre op med den tendens, der er til, at vi kører videre ad én gang lagte spor, tendensen til, at vi arbejder med småhjørner, med enklaver, med brudstykker af mønstre uden rigtig at kunne få en helhed ud af det.

I den første uge af folketingets samling sidste efterår blev der fremsat 74 lovforslag. Jeg tror ikke, det er en rekord; regeringerne har gennem årene lagt en strøm af lovforslag frem fra starten omhandlende alle mulige områder inden for samfundsudviklingen, der ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Vi kommer til at besinde os på, om det nu også er rigtigt.

Jeg mener, at vi må modernisere vor arbejdsform på mange forskellige felter, og der er ét område, jeg gerne vil drage frem og koncentrere mig om for ikke at sprede mig over et helt panorama; det er generaldebat-terne. Jeg ved godt, at der vil være en almindelig indstilling i folketinget om, at disse generaldebatter er stort set ud ad vinduet, de kan ikke have så stor betydning, nej, lad os komme til det konkrete, til det realistiske og lige på med behandlingen af lovparagrafferne. Men nu ser vi jo alligevel, at det ikke

slår til. Det kan godt være, vi har brug for at have debatter, der giver os mulighed for at komme mere på tværs af tingene.

Det glæder mig, at statsministeren er her, så vi måske kan få statsministeren til at kommentere, hvordan man ser på dette fra regeringens side. Jeg mener, der er 3 former for generaldebatter, som vi skulle interessere os for. For det første den generelle debat, der knytter sig til statsministerens åbningstale, for det andet debatter efter redegørelser fra ministrene og for det tredje debatter omkring forestående lovgivningsindsats af større karakter.

Jeg mener ikke, det er tilfredsstillende, at man, når vi mødes her i begyndelsen af folketingsåret, straks begynder med de mange, mange brudstykker, som de fremsatte lovforslag udgør, og så kun har en kort debat om statsministerens åbningstale. Denne generaldebat bør hæves op til at være noget centralt i folketingets arbejde, det bør være en debat, hvor ikke bare de udpegede ordførere gør bemærkninger om den almindelige økonomiske og politiske situation, og hvor man ligesom kører regering og opposition op imod hinanden. Det skal også til, men det burde være en langt bredere debat, hvor man appellerede til, at medlemmerne fremlagde deres synspunkter, ikke for at foreslå oprettelsen af jernbaner — hvilket heller ikke er moderne mere — eller busruter, men for at komme med betragtninger om dele af samfundsudviklingen, som de har beskæftiget sig med, og som har betydning i den samlede debat. Lad så være, debatten kan blive diffus og spredt, men det ville alligevel alt i alt kunne betyde, at der ud af det opstod nogle tanker, der kunne gå videre og have betydning for forberedelsen af lovgivningsarbejdet. Der er jo ikke noget i vejen for, at man jævnsides med, at man havde generelle debatter her, kunne have et udvalgsarbejde i gang; det gør man jo i mange internationale forsamlingsmøder. Det er, ligesom vi forestiller os, at vi ikke kan kombinere disse ting; det kan vi udmærket.

Må jeg sige med hensyn til debatterne i